

Aşkhâlim diye bir caz şarkısı... Onur Çalı

“Şiir öldü (mü?)!” “Şiir hayattan koştı, hayat şiirin dışında kaldı.” “Kimse şiir okumuyor!” gibi tartışmaların ortasında iyi şiirler yazılmaya devam ediyor.

Hayat öyle ya da böyle akıp giderken bazı şair erkekler ve şair kadınlar sözcüklerden bir tortu bırakıyorlar hala. Bu tortulara dokunanlar, bunları okuyanlar da var hala. Bir dizıyla, bir sözcükle duralayıp hüznülenebiliyorlar, sevinç duyabiliyorlar. Basitçe söylemiş olsak da durum bundan ibaret. Öte yandan şiir çok kollu bir ırmak gibi farklı derelere bölünüp gidiyor. Görsel-şiir, neo-epik şiir gibi “yeni” derelerle beslenen bu ırmakta kimileri Ankara metrosunda kılınan cuma namazı duyarlılıklarıyla akarlar Halim Yazıcı gibi şairler taşlara, papalınaya, Maltepe’ye, klarnetlere, gökyüzüne, aşklara, delicelere, Ella Fitzgerald’a, Foça’ya, Mordoğan’a, vapurların dumanına; ezcümle evrene bakarak kuruyor sözünü. İyi ki kurmaya devam ediyor.

Aşk Hâlim, Halim Yazıcı’nın yayımlanan ilk kitabı O Güzel Narin Gelin’den son kitabı İpek Tin’e kadar tüm kitaplarından seçilmiş şiirlerden oluşuyor. Otuz yıla yakın bir şiir birikiminin ipuçları bir bakıma. Kitabın künyesinde yazmıyor ancak yakın zamanda yitirdiğimiz Kemal Özer’in “Halim Yazıcı’yla Bir Şiir Yolculuğu” başlıklı kısa ama özlü yazısından şiirleri seçenin şairin kendisi olduğunu anlıyoruz. Kemal Özer’in yazısının yanı sıra Halim Yazıcı’yla yapılmış bir söyleşi ve Halim Yazıcı şiiri üstüne yazılmış yazılar karşılıyor okuru. Seçme Şiirler kategorisi için oylumlu sayılabilecek kitabın başındaki bu yazılar da rehber niteliği taşıyor okur için, özellikle de Halim Yazıcı şiiriyle yeni tanışan okurlar için. Belki ufak bir eksiklik, şairin niye bu şiirleri seçtiğini açıklar bir yazısı. Bir de şiirleri seçenin künyede de yer almaması.

Şiirleri okumaya geçince, dizgi ve yazım hataları dahil tüm kusurcuıkları unutuyoruz. Çünkü öğreniyoruz: “yağmur türküsü/yağmur altında/sırılsıklam söylenir.” “ve uzaktan eski bir aşk şarkısını fısıldar kır çiçekleri Maltepe’nin.”

Fazla alıntılı şiir yazılarından oldum olası sıkılmışımdır ama bu defa “neyzen mi tevfik mi yoksa bu kalan bende.” diye soran şairi bolca alıntılama engel olmayacağım! Çünkü Halim Yazıcı taşkın değil doğa gibi uyumlu ve dingin bir şiir yazıyor. Yanlış anlaşılmasın; coşkusuz değil ama dingin. Mırıldanır gibi değil usul sesle haykırır gibi. Söz gelimi, “taşın geleceği ile oynayan kirli elleri” uyarıyor kadim Alliano için. Ya da Yaralı Temmuz ve yaşlı bizler için sesleniyor: “ben jazz dinliyorum/üç gündür ağlıyorum”.

“hijazz, aşk cazdır, foçablues, ella fitzgerald, jazz dinliyorum, bir çingene için blues” aşk c’azdır!

diyen şairin sesine sinen şiirlerden bazıları. Caz yalnızca aşka değil, hayata ve şiire de sinmiştir Halim Yazıcı'nın şiirinde. Kitabın başında yer alan Dinçer Sezgin imzalı söyleşide şöyle açıklıyor şiirinin, hayat ve caz ile olan ilişkisini şair: “Şiirimde açan akşamsefaları, yalnızca akşamları değil, ne zaman ne yapacağı belli olmayan caz sanatçıları gibi damdan düşer üstüne dizenin. Bir bakarsınız şiirim Konak'ta, Pazar günleri kristallerini saklayan işçi kızların eteklerinin altında; krizantemlerle bahara çıkarır sizi. Bu yüzden şiir yazmak bana göre değil. Aslolan yaşamak. Bana göre olan şey yaşamak. Yaşarsam yazıyorum, yaşadığımı yazıyorum. Dokunmadığım denizin şiirini yazmak, flütünün matlığını görmeden şiirini yazmak gibi Ian Anderson'ın, nefesini kendime yalan söylemek gibi.”

Kedilerin gözlerini ve mavi kirpiklerini görebilen Halim Yazıcı'nın bir Ege/Akdeniz duyarlılığı taşıdığı doğrudur. Ama bu hiçbir zaman bir mikro milliyetçilik değildir. Madem ki yaşadığını yazar şair; iliklerine sinmiş olan bu “zeytin ve incir ağaçlarının ülkesi” elbette şiirine yansıyacaktır. Bu yüzden onun gizli melekleri zeytinliklerdir. Ve “bu yüzden bergama'da doğar dolunay”. “çünkü küçük bir kızın topuklarıdır akdeniz.”

Halim Yazıcı okumak, her şeye daha dikkatli ve özenle bakmamızı sağlıyor. Kuşlara, böceklerle, ağaçlara, kaldırımlara, kedilere ve ölü kelebeklerin dansına, kar sesine artık Halim Yazıcı okumadan önceki gibi bakamayız. Dünya daha bir evimizdir artık, odamızın tavanı gökyüzüdür ve deniz bundan böyle yalnızca bencil yazlığımız olmayacaktır.

Şairlerin yıllar boyunca biriktirdiklerini Toplu Şiirler olarak sunmaları birçok bakımdan zarif olmuyor ama kitaplara tek tek ulaşamayan talihsiz genç okur için bir fırsat olduğu da kaçınılmaz. Halim Yazıcı'nın eminim ki yine özgün bir adla yayınlanacak toplu şiirlerini en yakın zamanda görmeyi umarak şairin “dünyanın bütün sığırcıkları”na seslenişiyse bitirelim:

çıkın yollara
yenilin bir daha

deliceler aşkına!

Şair burada dünyanın bütün sığırcıkları diyerek kime sesleniyor dersiniz?